



INTERNATIONAL SCIENTIFIC AND PRACTICAL CONFERENCE

**CURRENT ISSUES IN SCIENCE,
EDUCATION AND TECHNOLOGY:
EXPERIENCE AND PROSPECTS**

Conference Proceedings

July 9, 2026

**Atlanta,
USA**



Пилипенко О. С. ПОНЯТТЯ «ОПЕРАТОР БЕЗПІЛОТНОГО ЛІТАЛЬНОГО АПАРАТА» У СУЧАСНОМУ НАУКОВОМУ ДИСКУРСІ	42
Сидоренко О. Б. ОСОБИСТІСНА ТРИВОЖНІСТЬ У ПРОФЕСІЙНОМУ СТАНОВЛЕННІ МАЙБУТНІХ ПСИХОЛОГІВ.....	46
SECTION 7. MEDICAL AND PHARMACEUTICAL SCIENCES	50
Александрова О. І. ОЦІНКА АНТИОКСИДАНТНОЇ АКТИВНОСТІ ЕКСТРАКТІВ НАСІННЯ <i>DAUCUS CAROTAE SUBSP. SATIVAE</i> ТА <i>SPIRULINAE</i> ЯК ПОТЕНЦІЙНИХ КОМПОНЕНТІВ КОСМЕТИЧНИХ ЗАСОБІВ ANTI-AGE ..	50
Kolesnik O. V. NOVEL METHODS FOR THE RAPID DIAGNOSIS OF ENDOMETRIOSIS: POLARIZATION-PHASE MUELLER-MATRIX INTROSCOPY	53
Усачова О. В., Сіліна Є. А., Товма А. В. ФІЛОСОФСЬКІ АСПЕКТИ ІМУНОПРОФІЛАКТИКИ ІНФЕКЦІЙНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ	55
SECTION 8. ARCHITECTURE AND CONSTRUCTION.....	58
Ніканоров С. О. ТРАНСФОРМАЦІЯ ПРЕЗЕНТАЦІЇ В АРХІТЕКТУРНОМУ ПРОЄКТУВАННІ: ВІД СТАТИЧНОЇ ГРАФІКИ ДО ДИНАМІЧНОГО МОДЕЛЮВАННЯ.....	58
Sementsova A. THE ORIGINS OF UKRAINE'S ACADEMY OF ARCHITECTURE: CONTEXT AND BREAKTHROUGH (1943–1945)	61
SECTION 9. HISTORY AND ARCHEOLOGY	64
Черняк С. Г. АРХІВИ УКРАЇНИ – ГЕТЬМАНЩИНИ XVIII СТОЛІТТЯ	64
SECTION 10. CULTURE, ART AND CULTURAL STUDIES	67
Кравченко Н. Ю. ДО ТИШІ ТА ПРОСТОРУ У МУЗИЦІ АНДРЕ ЖОЛІВЕ	67
SECTION 11. PHYSICAL AND MATHEMATICAL SCIENCES	70
Bartashevsk L. I. CORRECTION OF THE EXPERIMENTAL ELECTRON ENERGY DISTRIBUTION FUNCTION IN ACETYLENE-OXYGEN FLAME PLASMA BY EXTRAPOLATION TO A ZERO-THICKNESS PROBE.....	70

УДК 616.89-084

Усачова О. В.

д.мед.н., професор,
завідувачка кафедри дитячих інфекційних хвороб,
ORCID: 0000-0003-0250-1223

Сіліна Є. А.

к.мед.н., асистент кафедри дитячих інфекційних хвороб,
ORCID: 0000-0002-6874-0369

Товма А. В.

к.мед.н., асистент кафедри дитячих інфекційних хвороб,
ORCID: 0000-0001-9700-6852

Запорізький державний медико-фармацевтичний університет

ФІЛОСОФСЬКІ АСПЕКТИ ІМУНОПРОФІЛАКТИКИ ІНФЕКЦІЙНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ

Актуальність. У XXI столітті людство зіткнулося з безпрецедентними епідеміологічними викликами. Глобалізація, висока мобільність населення, кліматичні зміни та урбанізація створюють умови для транскордонного поширення нових і повернення вже відомих патогенів, що яскраво продемонструвала пандемія COVID-19 [1, 2]. Для України ці процеси ускладнюються воєнними реаліями, які обмежують доступ до своєчасної медичної допомоги та руйнують звичну інфраструктуру протиепідемічних заходів [3]. За таких умов виникає гостра потреба у зміні медичної парадигми – переході від переважно реактивного лікування наслідків хвороб до проактивного збереження здоров'я. Філософія профілактики стає світоглядною основою, що об'єднує досягнення біомедичних наук, принципи біоетики та соціальну відповідальність.

Мета роботи – обґрунтувати філософські, етичні та психологічні засади профілактики інфекційних захворювань як складової сучасної медицини.

Філософія профілактики – це не просто технологічний алгоритм санітарно-епідемічних заходів, а цілісне світоглядне вчення. Її витоки сягають античності: ще Гіппократ сформулював фундаментальний принцип, згідно з яким хворобі легше запобігти, ніж лікувати її наслідки. У Середньовіччі, під час масштабних епідемій чуми, холери та віспи, суспільство виробило перші емпіричні методи захисту – ізоляцію та карантин [4].

Проте наукова революція у профілактиці відбулася лише у XIX–XX століттях завдяки мікробіологічним відкриттям Л. Пастера та Р. Коха.

Створення концепції вакцинації докорінно змінило уявлення про можливості медицини. Людина вперше отримала інструмент цілеспрямованого формування імунітету, що дозволило створювати захист організму ще до контакту зі збудником. Це заклало підвалини сучасного медичного гуманізму, у центрі якого перебувають людина, її здоров'я, безпека та гідність.

Згідно з даними Агенції із захисту здоров'я Великобританії, вакцинація визнана другим за ефективністю медичним заходом держави після забезпечення населення якісною питною водою [5].

Слід зауважити, що імунопрофілактика виконує подвійну функцію: індивідуальний захист через формування адекватної імунологічної відповіді у кожної конкретної дитини чи дорослого; Колективна безпека завдяки створенню популяційного імунітету, що перешкоджає циркуляції патогену та захищає найбільш уразливі групи населення (осіб з імунодефіцитами, важкими хронічними патологіями, людей похилого віку).

Для України, яка пройшла через масштабні спалахи кору, дифтерії та COVID-19, чітке дотримання Національного календаря профілактичних щеплень є питанням не лише клінічним, а й стратегічним. Імунопрофілактика безпосередньо впливає на національну безпеку, оскільки знижує рівень інвалідизації, дитячої смертності та економічні втрати держави завдяки мінімізації витрат на лікування тяжких ускладнень інфекційних захворювань [1].

У профілактичній медицині постать лікаря зазнає суттєвої трансформації, тому що він перестає бути лише фахівцем, який призначає лікування. Лікар XXI століття – це: моральний лідер – носій цінностей культури здоров'я, який власним прикладом демонструє важливість профілактики та своєчасної вакцинації; комунікатор і медіатор – фахівець, здатний перекладати складну наукову інформацію зрозумілою для пацієнта або його батьків мовою.

Сучасний лікар повинен володіти не лише клінічними, а й психолого-педагогічними та комунікативними компетентностями. Результативність профілактики значною мірою залежить від психологічного клімату взаємодії між медичним працівником і пацієнтом. Лікар має розуміти страхи пацієнтів, упередження, спричинені дезінформацією та антивакцинальними міфами, і долати їх через емпатію, повагу, аргументоване консультування та відкритий діалог.

Реалізація профілактичних програм актуалізує принцип інформованої згоди. Пацієнт має право отримати достовірну, науково обґрунтовану інформацію без маніпуляцій і залякування, що дає

можливість ухвалити усвідомлене рішення. Саме лікар формує свідоме ставлення людини до вакцинації як проява відповідальності не лише за власне здоров'я, а й за безпеку всього суспільства. Профілактика має стати внутрішньою потребою та невід'ємною складовою світогляду кожного громадянина.

Висновки.

1. Філософія профілактики інфекційних захворювань зміщує акцент сучасної медицини з лікування патології на збереження здоров'я як динамічного стану фізичного, психічного та соціального благополуччя людини.

2. Імунопрофілактика в цьому контексті постає однією з найвищих форм медичного гуманізму, оскільки дозволяє попередити розвиток захворювання ще до його виникнення.

3. Кінцева ефективність профілактики досягається лише завдяки синергії професійної відповідальності медичних працівників і свідомої соціальної відповідальності кожного громадянина.

Список літератури

1. Свінцицька Н. Л., Бобух В. В., Біланов О. С., Білаш В. П. Ключова роль та значення профілактичної медицини у сучасних реаліях сьогодення // *Вісник Полтавського державного медичного університету*. – 2021. – № 2 (160). – С. 273-276. – doi: 10.29254/2077-4214-2021-2-160-273-276

2. Iserson K. V. Physicians' moral duties during pandemics // *Philosophy, Ethics, and Humanities in Medicine*. – 2023. – Vol. 18, 11. – doi: 10.1186/s13010-023-00138-7.

3. Юрків О. М. Етика лікаря в сучасному суспільстві: виклики та перспективи. – Львів: Львівський національний медичний університет ім. Д. Галицького, 2022. – 172 с.

4. Al Zahrani E. M., et al. The Role of Healthcare Leaders in Promoting Vaccine Acceptance in Saudi Arabia // *Human Vaccines & Immunotherapeutics*. – 2024.

5. Menatti L., Antonovsky A. Salutogenesis, Adaptivity and the Continuum of Health // *The Salutogenic Model*. – 2025. – Chapter in book. – Springer, Cham. – P. 45–68.